Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

8. december 2016 *

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2008/48/EF — forbrugerbeskyttelse — forbrugerkredit — artikel 2, stk. 2, litra j) — aftaler om en ny afdragsordning — gratis henstand med betalingen — artikel 3, litra f) — kreditformidlere — inkassoselskaber, som handler på vegne af kreditgivere«

I sag C-127/15,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 17. februar 2015, indgået til Domstolen den 12. marts 2015, i sagen:

Verein für Konsumenteninformation

mod

INKO, Inkasso GmbH,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan (refererende dommer) og D. Šváby,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 25. februar 2016,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Verein für Konsumenteninformation ved Rechtsanwalt S. Langer

— INKO, Inkasso GmbH ved Rechtsanwalt C. Rabl

— den tyske regering ved T. Henze, M. Hellmann, J. Kemper og D. Kuon, som befuldmægtigede

— den franske regering ved D. Colas og S. Ghiandoni, som befuldmægtigede

— den litauiske regering ved K. Dieninis, D. Kriaučiūnas og J. Nasutavičienė, som befuldmægtigede

* Processprog: tysk.

— Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og G. Goddin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. juli 2016,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, litra j), og artikel 3, litra f), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT 2008, L 133, s. 66, berigtiget i EUT 2009, L 207, s. 14, EUT 2010, L 199, s. 40 og EUT 2011, L 234, s. 46).

2 Denne anmodning er blevet fremsat inden for rammerne af en tvist mellem Verein für Konsumenteninformation (foreningen for forbrugeroplysning, herefter »foreningen«) og INKO, Inkasso GmbH (herefter »Inko«) vedrørende sidstnævntes praksis, der består i at indgå aftaler om en ny afdragsordning for gæld med forbrugere, hvorved der gives henstand med betalingen uden at have givet dem oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af 24. betragtning til direktiv 2008/48:

»Forbrugerne har behov for at blive grundigt informeret, inden de indgår en kreditaftale, uanset om der er en kreditformidler involveret i markedsføringen af kreditten. Derfor bør kravene om oplysninger forud for aftaleindgåelsen også generelt gælde for kreditformidlere. Hvis imidlertid leverandører af varer eller tjenesteydelser accessorisk optræder som kreditformidlere, er det ikke hensigtsmæssigt at bebyrde dem med en retlig forpligtelse til at give oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med dette direktiv. Leverandører af varer og tjenesteydelser kan f.eks. siges accessorisk at optræde som kreditformidlere, hvis deres virksomhed som kreditformidlere ikke er hovedformålet med deres erhvervsmæssige virksomhed. I sådanne tilfælde er der stadig sikret et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, eftersom det påhviler kreditgiveren at sikre, at forbrugeren får de fuldstændige oplysninger forud for aftaleindgåelsen enten af kreditformidleren, hvis kreditgiveren og kreditformidleren aftaler dette, eller på en anden passende måde.«

4 Dette direktivs artikel 2 med overskriften »Anvendelsesområde« har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på kreditaftaler.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:

[…]

f) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger

[…]

j) kreditaftaler, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld

[…]

6. Medlemsstaterne kan bestemme, at kun artikel 1-4, artikel 6, 7 og 9, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 2, litra a)-i) samt litra l) og r), artikel 10, stk. 4, artikel 11, 13 og 16 samt artikel 18-32 finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen, eller hvorledes kreditten tilbagebetales, såfremt forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor

a) sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og

b) forbrugeren ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale.

[…]«

5 Det nævnte direktivs artikel 3 med overskriften »Definitioner« fastsætter:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

b) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed

c) »kreditaftale«: en aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres,

[…]

f) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:
   i) præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere
   ii) bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i nr. i), eller
   iii) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgivers vegne

g) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter, og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer; omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser

h) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: summen af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten

i) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i artikel 19, stk. 2

[…]«

6 Artikel 5 i direktiv 2008/48 med overskriften »Oplysninger forud for aftaleindgåelsen« bestemmer i stk. 1:

»I god tid før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

[…]«

7 Dette direktivs artikel 6 med overskriften »Krav vedrørende oplysninger forud for indgåelse af visse kreditaftaler i form af en kassekredit og af visse specifikke kreditaftaler« fastsætter i stk. 1:

»I god tid før forbrugeren bliver bundet af en kreditaftale eller et tilbud om en kreditaftale som omhandlet i artikel 2, stk. 3, 5 eller 6, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

[…]«

8 Det nævnte direktivs artikel 7 med overskriften »Undtagelser fra kravene vedrørende oplysninger forud for aftaleindgåelsen« har følgende ordlyd:

»Artikel 5 og 6 finder ikke anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. Dette berører ikke kreditgiverens pligt til at sikre, at forbrugeren modtager de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i de nævnte artikler.«

9 Samme direktivs artikel 21 med overskriften »Visse forpligtelser for kreditformidlere i forhold til forbrugerne« har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne sikrer, at:

a) en kreditformidler i reklamer og i dokumentation henvendt til forbrugere gør opmærksom på omfanget af sine beføjelser, navnlig om vedkommende udelukkende samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler

b) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidleren for hans ydelse, oplyses for forbrugeren og aftales skriftligt mellem forbrugeren og kreditformidleren på papir eller på et andet varigt medium inden indgåelsen af kreditaftalen

c) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidleren for hans ydelse, oplyses for kreditgiveren af kreditformidleren med henblik på beregning af den årlige procentdel af omkostninger.«

Østrigsk ret

10 § 6 i Verbraucherkreditgesetz (forbrugerkreditloven) af 20. maj 2010 (BGBl. I, 28/2010, herefter »VKrG«) har følgende ordlyd:

»1. I god tid før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, stiller kreditgiveren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugerens præferencer og oplysninger, de oplysninger til rådighed for forbrugeren, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale. Disse oplysninger gives på papir eller på et andet varigt medium og skal navnlig indeholde følgende oplysninger:

1) kredittypen

[…]

3) det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden

4) kreditaftalens løbetid

[…]

7) de årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, forbrugeren skal betale, illustreret ved et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne de årlige omkostninger i procent i henhold til § 27; […]

[…]

8. De i stk. 1-7 fastsatte oplysningsforpligtelser gælder også for kreditformidleren, med mindre der er tale om en leverandør af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidler.«

11 VKrG's § 25 fastsætter:

»1. På aftaler, hvormed en erhvervsdrivende giver en forbruger henstand mod vederlag eller en anden finansieringshjælp mod vederlag, finder bestemmelserne i andet afsnit […] anvendelse. […]

2. […] Kontantprisen og varen eller tjenesteydelsen skal også anføres i oplysningerne forud for aftaleindgåelsen (§ 6, stk. 1) […]«

12 § 1000, stk. 1, i Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog) har følgende ordlyd:

»I rente, som er aftalt uden fastsættelse af størrelsen, eller som følger af loven, betales fire procent årligt, med mindre andet er fastsat ved lov.«

13 Bogerlig lovbogs § 1333 bestemmer:

»1. Tab, som debitor har tilføjet sin kreditor ved for sen betaling af et pengekrav, godtgøres ved den lovbestemte rente (§ 1000, stk. 1).

2. Foruden den lovbestemte rente kan kreditor også kræve erstatning af andre tab, som er forskyldt af debitor og er opstået for kreditor, navnlig de nødvendige udgifter til hensigtsmæssige udenretlige inddrivelses- eller inkassoforanstaltninger, hvis disse står i et rimeligt forhold til det krav, der inddrives.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

14 Foreningen er i henhold til den østrigske lovgivning berettiget til at anlægge kollektive søgsmål med påstand om nedlæggelse af forbud for at beskytte forbrugernes interesser.

15 Inko driver et inkassobureau. I forbindelse med sin virksomhed sender selskabet på vegne af kreditorer debitorerne rykkerbreve, i hvilke det anfører tilgodehavendet inklusive påløbne renter og selskabets egne omkostninger. Inko opfordrer debitorerne til enten at betale deres gæld inden for en frist på tre dage eller at udfylde en på forhånd udfærdiget formular vedrørende accept af en ny afdragsplan for deres gæld og at sende formularen tilbage til Inko. Ved at indgå aftalen anerkender debitorerne kravet »med tillæg af påløbende gebyrer og renter i tilbagebetalingsperioden«. De forpligter sig til at betale deres gæld i bestemte månedlige afdragsbeløb i henhold til nævnte plan, idet betalingerne først anvendes til at dække Inkos omkostninger og derefter til at dække hovedstolen og renterne.

16 Foreningen anlagde sag ved Handelsgericht Wien (handelsretten i Wien, Østrig) med påstand om, at det blev forbudt Inko at indgå aftaler om tilbagebetaling af gæld med forbrugere, hvorved der blev givet henstand med betaling, uden forudgående at have givet de oplysninger, der er nævnt i VKrG's § 6.

17 Ved afgørelse af 14. november 2013 tog denne ret foreningens påstand til følge.

18 Denne afgørelse blev appelleret til Oberlandesgericht Wien (øverste regionale domstol i Wien, Østrig), som delvist omgjorde afgørelsen ved dom af 30. juli 2014.

19 Både foreningen og Inko har iværksat *revisions*appel af denne dom for den forelæggende ret.

20 Sidstnævnte har anført, at et inkassobureau som Inko handler erhvervsmæssigt og aflønnes for sin virksomhed ved fakturering af diverse omkostninger. Inko tilbyder på vegne af kreditorer debitorerne at indgå aftaler om henstand med betalingen eller en ny afdragsordning for tilbagebetalinger.

21 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Inkos virksomhedsformål i første række består i inkassovirksomhed. I denne forbindelse ønsker den forelæggende ret oplyst, om et inkassobureau som Inko, hvis virksomhed som kreditformidler kun er sekundær i forhold til den anden erhvervsmæssige virksomhed, som Inko primært udøver, kan anses for at være en »kreditformidler« som omhandlet i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48.

22 Hvad angår de i den østrigske lovgivning fastsatte økonomiske konsekvenser af en for sen betaling af gæld, har den forelæggende ret anført, at debitoren ikke kun skal betale den lovbestemte rente på 4%, men også skal erstatte de yderligere tab, som kreditoren har lidt, herunder dem, der hidrører fra omkostningerne til inkasso, for så vidt som disse sidstnævnte er forholdsmæssige.

23 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at foreningen ikke har godtgjort, at de renter og omkostninger, som Inko opkræver hos de misligholdende låntagere, er højere end dem, som kreditorerne ville have krav på i henhold til østrigsk lovgivning, når sidstnævnte giver sådanne debitorer henstand med betalingen.

24 Den forelæggende ret ønsker følgelig oplyst, om de aftaler om en ny afdragsordning for gæld, hvorved der gives henstand med betalingen, som Inko har indgået med forbrugerne, kan anses for at være »gratis« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48 og derfor ikke omfattet af dette direktivs anvendelsesområde.

25 Under disse omstændigheder har Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Agerer et inkassobureau, som i forbindelse med erhvervsmæssig inddrivelse af tilgodehavender på vegne af sin ordregiver tilbyder dennes debitorer at indgå [aftaler om] afdragsordninger, i hvilken forbindelse [det beregner] omkostninger i forbindelse med [dets] aktivitet, som i sidste ende skal betales af debitorerne, som »kreditformidler« som omhandlet i artikel 3, litra f), i [direktiv 2008/48]?

2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er en aftale om en afdragsordning, der gennem et inkassobureau indgås mellem en debitor og dennes kreditor, en »gratis henstand« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48, hvis debitoren i denne aftale kun forpligter sig til at betale det ubetalte tilgodehavende samt de renter og omkostninger, som han ifølge loven i forvejen skulle have betalt for at være i mora, altså også uden en sådan aftale?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det andet spørgsmål

26 Med det andet spørgsmål, der skal behandles først, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at en aftale om en ny afdragsordning for en kredit, der efter forbrugerens misligholdelse indgås mellem denne og kreditgiveren gennem et inkassobureau, er »gratis« som omhandlet i denne bestemmelse, når forbrugeren ved denne aftale forpligter sig til at tilbagebetale det samlede kreditbeløb og til at betale de renter og omkostninger, som den pågældende havde været forpligtet til betale i overensstemmelse med den nationale lovgivning, såfremt den nævnte aftale ikke havde foreligget.

27 For at besvare dette spørgsmål skal det indledningsvis bemærkes, at direktiv 2008/48 på området for forbrugerkredit fastsætter en fuldstændig og bindende harmonisering på visse nøgleområder, der betragtes som nødvendig for at sikre, at alle forbrugere i Den Europæiske Union nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser og for at lette indførelsen af et velfungerende indre marked for forbrugerkredit (jf. dom af 18.12.2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, præmis 21).

28 Dette direktiv finder i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, anvendelse på kreditaftaler med undtagelse af bl.a. kreditaftaler, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld, jf. denne artikels stk. 2, litra j).

29 Hvad for det første angår begrebet »kreditaftale« er dette defineret i det nævnte direktivs artikel 3, litra c), som en aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.

30 Det skal fastslås, at det i den nævnte bestemmelse definerede begreb »kreditaftale« er særlig bredt og dækker en aftale som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter en ny afdragsordning for tilbagebetaling af en eksisterende gæld.

31 I denne henseende fremgår det udtrykkeligt af artikel 2, stk. 6, i direktiv 2008/48, at denne bestemmelse i princippet finder anvendelse på aftaler, der fastsætter en aftale om henstand eller om, hvorledes kreditten tilbagebetales, mellem kreditgiveren og forbrugeren, såfremt sidstnævnte allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale.

32 En sådan aftale, der indgås med forbrugeren enten direkte af kreditgiveren eller gennem en kreditformidler, som handler på vegne af denne kreditgiver, skal derfor anses for at være en »kreditaftale« som omhandlet i det nævnte direktivs artikel 3, litra c), med forbehold af de i direktivets artikel 2, stk. 2, fastsatte undtagelser.

33 Når dette er sagt, skal det for det andet vurderes, om en sådan aftale er »gratis« som omhandlet i samme direktivs artikel 2, stk. 2, litra j), når forbrugeren forpligter sig til at tilbagebetale det samlede kreditbeløb og til at betale de renter og omkostninger, som den pågældende havde været forpligtet til i overensstemmelse med den nationale lovgivning, såfremt der ikke havde foreligget en aftale.

34 Selv om direktiv 2008/48 ikke specifikt definerer begrebet »omkostning«, skal det bemærkes, at de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten ifølge dette direktivs artikel 3, litra g), betegner alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til (jf. dom af 21.4.2016, Radlinger og Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, præmis 84).

35 De særligt brede definitioner af begrebet »kreditaftale« som omhandlet i artikel 3, litra c), i direktiv 2008/48 og af begrebet »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten« som omhandlet i dette direktivs artikel 3, litra g), svarer til det med det nævnte direktiv forfulgte formål, der er anført i nærværende doms præmis 27, idet de gør det muligt at sikre en udvidet forbrugerbeskyttelse.

36 Enhver begrænsning af det samme direktivs anvendelsesområde skal desuden i medfør af direktivets artikel 2, stk. 2, fortolkes henset til dette formål.

37 Når forbrugeren ved en aftale, som fastsætter nye betingelser for betaling af en eksisterende gæld, forpligter sig til ikke alene at tilbagebetale det samlede kreditbeløb, men også til at betale renter eller omkostninger, der ikke var fastsat i den oprindelige aftale, i henhold til hvilken den ubetalte kredit blev bevilget, kan en sådan aftale derfor ikke anses for at være »gratis« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48.

38 I den foreliggende sag fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at de aftaler om en ny afdragsordning for kredit, som Inko har tilbudt forbrugerne efter misligholdelser, fastsætter, at disse forpligter sig til at betale deres gæld i månedlige afdragsbeløb, idet betalingerne først anvendes til at dække Inkos omkostninger og derefter til at dække den tilbageværende skyldige restgæld og renter.

39 En sådan aftale, der fastsætter en forpligtelse for en forbruger til at betale et inkassobureaus, i den foreliggende sag Inkos, omkostninger, som ikke var fastsat i den oprindelige kreditaftale, kan ikke anses for at være knyttet til en henstand, der er »gratis« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48.

40 I betragtning af det formål, der er omhandlet i nærværende doms præmis 27, om at sikre, at alle forbrugere nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser, gælder dette uafhængigt af, hvor høje de renter og omkostninger, der er fastsat ved en sådan aftale, er, selv hvis disse beløb ikke overstiger dem, der skulle have været betalt, såfremt der ikke havde foreligget en aftale mellem parterne, i overensstemmelse med den nationale lovgivning, som finder anvendelse efter en for sen betaling.

41 På denne baggrund skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 2, stk. 2, litra j), i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at en aftale om en ny afdragsordning for en kredit, der efter forbrugerens misligholdelse indgås mellem denne og kreditgiveren gennem et inkassobureau, ikke er »gratis« som omhandlet i denne bestemmelse, når forbrugeren ved denne aftale forpligter sig til at tilbagebetale det samlede kreditbeløb og til at betale renter eller omkostninger, der ikke var fastsat i den oprindelige aftale, i henhold til hvilken den nævnte kredit blev bevilget.

Det første spørgsmål

42 Med det første spørgsmål, som herefter skal behandles, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, litra f), og artikel 7 i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at et inkassobureau, som på vegne af en kreditgiver indgår en aftale om en ny afdragsordning for en ubetalt kredit, men som kun accessorisk optræder som kreditformidler, skal anses for at være en »kreditformidler« som omhandlet i denne artikel 3, litra f), og være underlagt forpligtelsen til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen i henhold til dette direktivs artikel 5 og 6.

43 I denne henseende skal det bemærkes, at en »kreditformidler« i henhold til nævnte artikel 3, litra f), er en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed, præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere, bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler eller indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgivers vegne.

44 Et inkassobureau som Inko, der optræder på vegne af en kreditgiver for at indgå en aftale om en ny afdragsordning for en ubetalt kredit, i henhold til hvilken forbrugeren forpligter sig til at tilbagebetale det samlede kreditbeløb og til at betale renter og omkostninger, skal derfor kvalificeres som »kreditformidler« som omhandlet i denne bestemmelse.

45 Tvisten i hovedsagen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt et inkassobureau som Inko på grundlag af sin virksomhed som kreditformidler er forpligtet til at give forbrugerne de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i VKrG's § 6, der gennemfører artikel 5 i direktiv 2008/48 i østrigsk ret.

46 I denne henseende skal det bemærkes, at en sådan kreditformidler i princippet er underlagt den forpligtelse til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er fastsat i det nævnte direktivs artikel 5 og 6.

47 I overensstemmelse med artikel 7, første punktum, i direktiv 2008/48 er leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere, imidlertid ikke underlagt denne forpligtelse. I denne henseende fastsætter 24. betragtning til dette direktiv, at disse leverandører eller disse tjenesteydere f.eks. kan siges accessorisk at optræde som kreditformidlere, hvis deres virksomhed som kreditformidlere ikke er hovedformålet med deres erhvervsmæssige virksomhed.

48 Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om det under hensyntagen til alle omstændighederne i hovedsagen, bl.a. hovedformålet med den pågældende kreditformidlers virksomhed, kan lægges til grund, at denne accessorisk optræder som kreditformidler som omhandlet i dette direktivs artikel 7, første punktum.

49 Det skal samtidig bemærkes, at den undtagelse fra forpligtelsen til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen, som kreditformidleren kan nyde godt af, ikke kan berøre begrebet »kreditformidler« som omhandlet i artikel 3, litra f), i direktiv 2008/48, men alene har til virkning, at de personer, der kun accessorisk optræder som kreditformidlere, udelukkes fra at være underlagt den

i dette direktivs artikel 5 og 6 fastsatte forpligtelse til at give oplysninger forud for aftaleindgåelsen, idet de andre bestemmelser i det nævnte direktiv, bl.a. artikel 21 om visse forpligtelser for kreditformidlere i forhold til forbrugerne, stadig finder anvendelse i forhold til disse personer.

50 Denne undtagelse har heller ikke til virkning, at det i direktiv 2008/48 fastsatte forbrugerbeskyttelsesniveau berøres.

51 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 28-30 i forslaget til afgørelse, bemærkes det i denne henseende, at den i dette direktivs artikel 5 og 6 fastsatte forpligtelse til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen, som påhviler kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren, bidrager til at gennemføre det formål, der er omhandlet i nærværende doms præmis 27, om at sikre, at alle forbrugere nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser (jf. i denne retning dom af 18.12.2014, CA Consumer Finance, C-449/13, EU:C:2014:2464, præmis 21, og af 21.4.2016, Radlinger og Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, præmis 61).

52 Som det fremgår af det nævnte direktivs artikel 7, andet punktum, sammenholdt med 24. betragtning til direktivet, berører den undtagelse, der er fastsat i artikel 7, første punktum, i direktiv 2008/48 i forhold til leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere, ikke kreditgiverens pligt til at sikre, at forbrugeren modtager de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i dette direktivs artikel 5 og 6.

53 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 3, litra f), og artikel 7 i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at et inkassobureau, som på vegne af en kreditgiver indgår en aftale om en ny afdragsordning for en ubetalt kredit, men som kun accessorisk optræder som kreditformidler, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, skal anses for at være en »kreditformidler« som omhandlet i denne artikel 3, litra f), og ikke er underlagt forpligtelsen til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen i henhold til dette direktivs artikel 5 og 6.

Sagens omkostninger

54 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) **Artikel 2, stk. 2, litra j), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF skal fortolkes således, at en aftale om en ny afdragsordning for en kredit, der efter forbrugerens misligholdelse indgås mellem denne og kreditgiveren gennem et inkassobureau, ikke er »gratis« som omhandlet i denne bestemmelse, når forbrugeren ved denne aftale forpligter sig til at tilbagebetale det samlede kreditbeløb og til at betale de renter og omkostninger, der ikke var fastsat i den oprindelige aftale, i henhold til hvilken den nævnte kredit blev bevilget.**

2) **Artikel 3, litra f), og artikel 7 i direktiv 2008/48 skal fortolkes således, at et inkassobureau, som på vegne af en kreditgiver indgår en aftale om en ny afdragsordning for en ubetalt kredit, men som kun accessorisk optræder som kreditformidler, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, skal anses for at være en »kreditformidler« som omhandlet i denne artikel 3, litra f), og ikke er underlagt forpligtelsen til at give forbrugeren oplysninger forud for aftaleindgåelsen i henhold til dette direktivs artikel 5 og 6.**

Underskrifter